1870. II. évfolyam. 48. szám. Szerda, márczius 9.

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenkint ötször, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön, szombaton.

Előfizetési árak:
Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 frt. Félévre 5frt. Három hóra 2 frt 50 kr.
Egyes szám 10 kr.
Előfizetési pénz s minden közlemény: Főpiacz Vecsey-ház földszint a szerkesztőséghez bérmentve küldendők.
Hirdetési dij:
5 hasábos petit sorért 5 kr.

Nyilttéren megjelenő közlemény 5 hasábos sora 15 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint szinte több izbeli hirdetések alku szerint a *legolcsóbb árért.*
Bélyegdij: Minden beigtatásért külön 30 kr.
Előfizethetni helyben: *Telegdi K. Lajos* és *Csáthy Károly* könyvkereskedésében s a szerkesztőségnél. — Egyébütt a postahivatalok utján.

Az 1848—49-ki honvédek nyugdijazási kérdése.

☉) Horváth Mihály, a mostani országgyülési jobboldal egyik hirneves tagja, „Magyarország függetlenségi harczának történeté"-ben leirja az önvédelmi harcz utolsó felvonásának gyász jelenetét, midőn Görgey árulása miatt, a magyar hadseregnek a fegyvert le kellett tennie:

„Csak katona érezheti — ugymond — voltaképen a fájdalmat, midőn fegyvereitől, dicsősége ezen eszközeitől, meg kell válnia. Sokan, a kétségbeesés dühében, fegyvereiket eltörték; mások forró könyek közt csókokkal illették a hideg vasat; mig mások szitkozódva kiabálták, hogy vezettessenek ellenségre, de ily gyalázattól kiméljék meg őket. Voltak elég számosan, kik önmagokat végezték ki. Tisztek s közvitézek zokogva borulának egymásra, s vőnnek egymástól búcsút. — Más csapatoknál a közlegénység átkozódva tört ki a tisztek ellen, őket önzésről, árulásról vádolván. Legsiralmasabb volt a huszárok tekintete, kiknek lovaiktól kelle megválniok. Aki máskor egy tagját vonaglás nélkül metszeté le, gyermek módjára siránkozott, midőn lovától elszakadt. Sokan kedves lovukat inkább agyba lőtték, vagy leszurták, mintsem hogy más kézre kerüljenek." —

Az 1849-ki magyar minister, történetiró Horváth M. szavait azért idéztük betü szerint s hosszadalmasan, hogy feltüntessük az égbekiáltó különbséget, mely az akkori Horváth M. és a mostani jobboldali tag közt létezik. —

Az érdemes püspök ur most azon jobboldal tagja, mely legközelebb a Deák-körben tartott értekezleten elhatározta, hogy mellőzni fogja Irányi D.-nek az 1848—49-ki honvédek nyugdijazását tárgyazó inditványát.

A számüzetésből hazatért 1849-ki minister ur azon jobboldal tagja, mely nyakra-főre szavazza meg az önvédelmi harcz lazajlása után a magyar nemzet végmegsemmisitését élethalálra keresztülvinni törekvő rendszer zsoldjába szegődtek zsiros nyugdijait! —

A kiengesztelődött fejedelem önként visszaajándékozta az 1848—49-ki honvédeknek, a nemzet által adott koronázási ajándékot! —

De ő Felsége magyar kormánya és a többség, melyből kikelt, nem meri, vagy nem akarja őt követni a kiengesztelődés ösvényén.

Mig a közösügyes alku meg nem köttetett, addig az volt a jelszó, hogy a kialkuvást, a kiegyezést nem lehet veszélyeztetni a forradalmi (?!) emlékek fölelevenitésével.

A kiegyezés végrehajtatott; nem zavarták azt meg a hazáért vérző honvédek, honvédözvegyek és árvák jajai!

Maga a fejedelmi tény megmutatta ama jelszó érvénytelenségét, melylyel elébb a honvédeknek adni kellett elismerés megtagadtatott. —

És a jobboldal sem nem tanult, sem nem felejtett.

Marad ama merev álláspont, melyen volt, anélkül, hogy az akkor ürügyül használt indokok már léteznének!

Gúnyosan mondják, hogy az igaz hazaszeretet nem szorul, nem vár jutalomra!

Talán ezen elvből kiindulva jutalmazzák az önkénykormány zsoldosait, gazdag nyugdijakkal!

A honvédek elismerése szerintök az önvédelmi harcz törvényesitése lenne.

De hát az egész világ nem ismerte-e el, hogy az 1848—49-ki honvédek tiszta hazaszeretetből fogtak fegyvert, s jártak diadalról diadalra?!

Csak Magyarország kormánya nem meri kinyilatkoztatni, elfogadni, mit a király már tettleg, s a mivelt világ közvéleménye nyilván, szabadon kimondott, elfogadott?!

Vagy talán a hazaszeretet szerintök semmi egyéb, mint egy elvont eszme, mit csak a képzelet teremt és terjeszt el az ábrándozók álomvilágában?!

Vért, életet áldozni a hazáért, tán csupán agyrém, mi az ember, a polgár, a hazafi fogalmával össze nem fér?

Elhagyni a csöndes tüzhelyet, megválni a kedvesek bájköréből, a kényelem párnáját, az élvezetek poharát eldobni, kerülni a csendet, a háboritatlan békehajlékot, — s kivetni magát az embernek a bizonytalanság, a veszély, a halál sivatagjára, — nem gondolni önmagával, csakhogy a drága hon mentve legyen, csakhogy a haza az ő boldogsága romjain felviruljon: — óh ez mind csak agyrém, mindez csupán ábránd, mi elismerést, méltánylást épen nem, hanem inkább megvetést érdemel?!

Az árva, vagyontalan gyermekek nyomora, az elhullt hősök gyászoló, síró özvegyei, mind a honszerelmi ábránd áldozatai, élőhalott vázai legyenek-e a hon jobbjai előtt, kik ajkaikon a hon jólétét, üdvét hordozzák?

Nem jöhet-e még vész, vihar, midőn az önzéstelen, lelkesedő honszerelemre égető szükség lesz?!

S lehet-e majd önfeláldozó honfiakra számitani, ha a haza érdeke fegyverre szólitja fiait, — midőn azon gyászos tapasztalat bénitja meg a szent lelkesedés csattogó szárnyait, hogy nincs igazság, nincs elismerve az igazi érdem!?

A megpróbáltatások időszaka közel lehet; s a kormányférfiak okosan tennék, a közösügyes kialkuvás alapján állva is, ha a hősi dicsőségnek, a honszerelem áldozatainak, ha nem koszorút is, legalább vigasztalást adnának, elismerést nyujtanának a multra nézve, a jövőért!

Vagy elegendőnek hiszik azon hitelvet, mely azt tanitja, hogy **ott fent, az égben lesz az elismerés?!**

Mit csinálunk addig itt a földön, ha vész, vihar, dúló ellenség fenyeget? —

A nemzet soraiban 22 éven át kiolthatatlanul él a honvédek iránti kegyelet.

Csodákat mivelt az elhagyatottakkal a forró részvét, mely az összes haza lakosainak kebelét melegiti!

Mért nem enged az államkormány a közérzületnek?

Mért tartja vissza az országházában a megvesztegethetlen s el nem némitható közvéleménynek törvényes alakban nyilvánulását? —

A honvédérdem elismerése Sybillakönyv lehet: minek ára mindig magasabb lesz, ha veszély fenyegeti a hazát és trónt!

Vajon nem lesz-e idő, midőn e Sybillakönyv többé semmi áron sem lesz megvásárolható?!

A debreczeni nőegylet ügyében.

I.

A nőegyleti választmány nyilatkozata elnök Bethlen Mikó Róza grófnő lemondó levelére.

Méltóságos grófnő, mélyen tisztelt elnökünk! Váratlanul és fájdalmasan lepett meg bennünket méltóságodnak egy részről nemes önérzettel, más részről méltó elkeseredéssel, és elhatározottsággal irott levele, melyben kinyilatkoztatja, hogy bár mennyire fájlalja is, — az egylet vezetését többé nem viheti.

Váratlanul lepett meg, — mert azt hittük, hogy miután sikerült a m. grófnőnek, nem csak a kezdeményezés nehézségein átvinni, hanem oly példátlan eredményre juttatni a nőegylet ügyeit, hogy ez alig egy félév lefolyása alatt, nem számitva a részvényesek még öt évre eső járulékait, szinte 15,000 frtot tevő pénzalappal rendelkezik: — a nehéz feladat megoldásának nemes öntudata, s a növekedő siker szemlélésének öröme, könyebbé és kedveltebbé fogja tenni méltóságodra nézve az ügy vezetését, s a kimért 3 évi idő tartama előtt nem fog fenyegetni s megkeseritni bennünket visszalépésének sajnos eseménye, és az abból eredő veszteség.

Fájdalmasan lepett pedig meg azért, mert ismerve a méltóságos grófnő kitünő észtehetségét, kormányzási erélyét és avatottságát, széles és magas összeköttetéseit, s egyletünk ügyeinek egész odaadással vitt vezetését, ugy vagyunk meggyőződve, hogy az üresség, melyet méltóságodnak az elnöki székből visszalépése hagyna maga után, ez idő szerint betölthető nem lenne, sőt e visszalépés bekövetkezésével a már szép eredménnyel diszlő nőegylet ügye is sokat szenvedne, vagy talán bomlásnak indulna.

Sajnosan érezzük ugyan, hogy a legközelebbi időben csakugyan merültek fel oly körülmények, melyek a m. grófnőt lehangolhatták, s a neheztelés első perczeiben visszalépésre birhatták, melyekből folyólag alaposnak látszik visszalépésének azon indokolása, miszerint tapasztalta, hogy nézeteit nem lévén képes másokéival öszhangzásba hozni, erélyes küzdése a nőegylet érdeke mellett, képes annak ártalmára lenni; ennél fogva azon meggyőződés kényszeriti körünkből távozni, mert zsibbasztólag hat rá azon gondolat, s annak tudata, hogy minden fáradság és jóakarat megtörhet, ha a személyt külön nem választják az egylettől, a mivel azonban most sem törődnék sokat, t. i. hogy kinek nyerte meg tetszését és kinek nem? ha nem látná a nőegylet jövőjét sötétebb szinben, ha nem tapasztalta volna a rosz akaratot személye iránt, áttéve a nemes czélra!

De engedjen meg mélyen tisztelt elnökünk ha ezen indokolásnak, mi meg azon meggyőződésünket állitjuk ellenébe, hogy nem tetszés, vagy rosz akarat nem árthat annyit, mint méltóságod visszalépése, a nőegyletnek, és mi ennek jövőjét nem amaz előbbiek, hanem ez utóbbi miatt látjuk sötét szinben.

E mellett azt sem fogja méltóságod feledni, hogy nincs oly szent és nemes ügy, mely nem tetszéssel, rosz akarattal ne találkoznék; nincs oly közügy élén álló egyén, kinek amaz ellenségekkel ne kellene küzdenie. — De ezek ellenében a nemes öntudat vértje fedezi a tiszta keblet; a jó ügy akadályokon által is halad a győzelem felé, ha erős a kitartás. És nekünk kicsiny hitüeknek kellene lennünk, ha kétségeskednénk abban, hogy méltóságodnak nagyobb küzdelmekben megpróbált, s meg nem tört jelleme, az e téren felmerülő kisebb nehézségekkel is meg bir küzdeni.

Épen ezeknél fogva, méltányolva különben méltóságod aggodalmait, és azok elháritására minden erőnket, s közremüködésünket felajánlva, nem kételkedünk kifejezni azon reményünket, hogy a méltóságos grófnő — nem akarhatván azon ügy felbomlását, melyen eddig oly odaadással függött — visszafogja venni lemondását, mire őszinte ragaszkodásunk s azon meggyőződésünk kifejezése mellett, miszerint vezetése alatt látjuk egyedül biztositva egyletünk jövőjét, ezennel tisztelet s bizalomteljesen fel is kérjük Méltóságodat.

Kik egyébiránt reményünk s kérésünk megvalósulásának várása mellett, mély tisztelettel vagyunk.

Debreczenben, 1870. évi febr. 13-án tartott gyülésünkben: A méltóságos grófnőnek, mélyen tisztelt elnökünknek őszinte tisztelői

A nőegylet választmánya.

II.

A grófnő válasza a választmány nyilatkozatára.

Tisztelt nőegyleti választmány! Lekötelező érzéssel tölté el szivemet azon sok barátság és bizalom kifejezése, melylyel kegyetek személyemet elhalmozák. — Volt alkalmuk látni azon választmányi tagoknak, kikkel személyes érintkezésbe jöttem — hogy eljárásuk mélyen hatott reám. — ugy én is meggyőződhettem arról, hogy körükből távozásomat nem szivesen látják. Kegyetek lemondásom első perczétől fogva szivesek valának többször is felkeresni — és ritka nap, mely egyik vagy másiknak rokonszenvéről meg ne győzne; engedjék meg tehát hogy hozzám intézett soraikra egyenesen és őszintén válaszoljak.

Kegyetek félreértenének, ha azon hitben lenne bármelyikök is, hogy én a neheztelés első perczeiben határoztam volna el magam a visszalépésre. — Nekem sokkal szigorubb fogalmaim vannak az egyszer elvállalt kötelességről, hogy sem azt magamnak valaha megengedtem volna. Nekem több napon át megfontolt okaim voltak, melyek e határozatra birtak. Az én lemondásomnak egy szavában sincs neheztelés árnyalata. —

Én lemondtam azért, mert elnöki kötelességem teljes mérvben kivántam betölteni és az egyletnek személyem által egy fillérnyi kárt is okozni nem akarék, — nem, egy részvétlen egyént szerezni vagy talán épen ellenséget. — Hogy neheztelésre méltó okom volt, nem titkolom, de tudja és érzi azt a tisztelt választmány is, mint levelében kifejezi, a mi nekem igen jól esik és mintegy elégtételül vehető általam — azonban szabadjon erre már azon reményben, hogy a neheztelésre okot szolgáltatott körülmény ismétlődni nem fog, tátyolt vetnem és csak annyit mondanom, hogy fájdalmas érzés volt bennem, midőn e kedves eszmémtől ily módon kényszeritett válni a személyem iránti rosz akarat; — midőn meggyőződtem, hogy az egylet ápolása, a feletti őrködésem képes annak hátrányára válni. Egyszerüen mondom nem érzem magamat hivatva kárát okozni ugyanazon egyletnek, melynek bölcsőjét én is segitém alkotni.

Kegyetek azt felelték ezen aggodalmammal szemben, hogy nagyobb kárt okozna az én távozásom az egyletnek, mint a személyem iránti rosz akarat azt tehetné. — Én köszönettel fogadtam e szép nyilatkozatot, az udvariasság kifolyásának és egyesek iránti rokonszenvének tulajdonitom azt.

A választmányi tagok egy részének határozott szándéka, velem együtt az egylettől bucsut venni, mint szintén a jegyző és pénztárnok ur is távozni szándékoznak; ezek távozása méltó az aggodalomra, mert ez kipótolhatatlan veszteség lenne a még kezdő egyletre nézve — de sötét jövőt jósolnak azon magán nyilatkozatok is, melyekkel bizalmasan többen megtiszteltek és melyeket elősorolnom épen nem lehet.

Én teljes erőmből igyekeztem vezetni az egyletet — nem titkolám azt sem, hogy nehezemre esett megválni tőle akkor — mikor még oly sok tenni valót láték — de azért nyugodtan mondom, hogy soha egy perczig meg nem bántam lemondásomat, — mely benső meggyőződésem sugallata volt — és melyet az egylet és saját személyem iránti kötelesség parancsolt. És most, midőn a fent elősoroltaknál fogva az egyletet, nemesen és szépen gondolkodó választmányi tagjaitól, kitünő jegyzőjétől és jeles pénztárnokától, távozásom által megfosztani nem akarom, leküzdöttem azon érzést, mely még a távozásra intett, — leküzdöttem az egylet javáért és le, kegyetek iránti barátságomért — és ezennel visszaveszem lemondásomat, igérvén, hogy körükben maradok, vezetem az egyletet lankadatlan buzgalommal és kitartással; — igen, — vezetni fogom egész odaadással, most annyival több bátorsággal, mert birom igéretüket, hogy ez után támogatni fognak mindenben — könnyiti vezetésem azon tudat, hogy sok barátság- és rokonszenvre találtam kegyeteknél személyem iránt.

Kegyeteknek érdemeimet tul becsülő nyilatkozataikra én jelenleg csak egyszerü köszönettel felelhetek, de reménylem, — akaratom a további müködésre és az idő — érdemesitni fognak azon nagy bizalomra, melyet bennem helyeznek; — kegyetek közremüködése segitni fog engem is a kivitelben; hol egyletünk érdeke jön kérdésbe, félre teszünk minden mellék nézetet, éber figyelemmel csak is annak javát és haladását tartjuk szemeink előtt. — És most nem marad egyéb hátra, mint kérni kegyeteket: tartsák meg számomra barátságos jó indulatjokat — és legyenek meggyőződve az én barátságomról — kegyetek iránt, maradván: őszintén tisztelőjük Debreczen, márt. 5-én 1870. Gr. Bethlen Mikó Róza.

Ujdonságok.

— **A birtokrendező bizottmány** f. hó 11-én, pénteken d. u. 3 órakor a polgármesteri szobában ülést tart. A nagyfontosságu tárgy, mely a bizottmány kebelében, hosszas, beható s nem minden kellemetlenségtől ment tárgyalásokon keresztülvive, előkészittetett, nagyban érdekli a közfigyelmet; mihelyt helyén látjuk, ismertetendjük ezen ügyet, melyre nézve legőszintébb óhajtásunk, hogy az minden érdek kielégitésével s mielőbb oldassék meg!

** **Ideje volna már**, ha nálunk a házak számozása — más nagyvárosok példájára — utczánként is rendeztetnék. Már régebben szólottunk mi erről, s most ujból felelevenitjük ez üdvös intézmény behozatala iránti javaslatunkat, kivált azon idegenek szempontjából, kik sokszor egész napon is elkeresgélnek, mig a nagy tömkelegben rátalálnak a kutatott számu házra. De ha az utczánkénti keresztszámozása a házaknak behozattatnék: meg lenne az Ariadne-fonál találva, mely elejét venné a hosszas járás-kelés kellemetlenségének.

— **Nagy Antal** városi egyik segédmérnökünk, kinek szaktudománya s jelleme átalános elismerésben részesült nálunk, az északkeleti vasuthoz, kedvező föltételek mellett van kinevezve, s legközelebb elhagyta városunkat. A mint egyfelől sajnálatunkat fejezzük ki távozásán, másfelől örvendünk előmenetelén. A hazánkban örvendetes lendületnek indult vállalkozási mozgalmak maholnap megritkitják jelesebbjeink sorait, kivált ha, tulságos takarékossági tekintetekből, azon nézet háttérbe szorittatik, mely a mai világban már nem mellőzhető, — hogy **jól fizessük tisztviselőinket**; inkább az állomások számát kevesitsük, de biztositsuk alkalmazott tisztviselőink anyagi helyzetét!

*** **A szuperintendenstől** körlevél intéztetett az esperestekhez, oly czélból, hogy a jövő hó april 2-ára — az elintézésre várandó ügy sürgős voltánál fogva — rendkivüli egyházkerületi gyülés tartása végett jelenjenek meg **Debreczenben**; a sürgős ügy pedig nem más, mint a főiskola épittetési költsége mikénti fedezésének végleges megállapitása; másik fő ok, miért az egyházkerület képviselőinek jelenléte szükséges, az, hogy részt vegyenek az iskolai alapkő letételének ünnepélyén, mely szinte a jövő april hó elején fog megtörténni.

— **A gázvilágitás** ellen sok a panasz. Néha reggeli 6 óráig is ég a láng némelyik lámpában, a mi fölösleges és pazarlás; másszor meg, mikor kellene, egy lámpa sincs meggyujtva. Például **tegnap estve még egy negyed nyolczra** sem voltak a lámpák meggyujtva, holott igen sötét felleges idő volt. Nem tudjuk, a gázgyár, vagy a felügyelet-e hibás, hanem a tényt, mint a közönségre sérelmest, emlités és megrovás nélkül nem hagyhatjuk.

*** **A tanszabadság előjelei** már kezdenek mutatkozni főiskolánkban; a régi épület lerombolásával, mintha az avult tanrendszer is végkép el akarna tünni. Mint örömmel értesülénk, az iskolai félév második felében több tantárgyat fognak ugy előadni, hogy az ifjuság kezében nem lesz kézi könyv, s minden hallgató csak saját jegyzeteire lesz utalva. Teljesen hisszük, hogy a siker nagyobb s az eredmény maradandóbb lesz, mint a könyvnélküztetés és a gyermekes leczkéztetési rendszer mellett eddig szomoruan tapasztalható volt. A szabad szellemü tanárok pedig elismerést érdemelnek e kötelességükön kivül eső buzgalomért és készségért, mit az ifjuság irányában oly szivesen teljesitenek.

*** **A „gyorsirászati egylet"** főiskolánkban a ma délután tartott gyülésén ismét megkezdé második félévi müködését; az önképzés czéljából alakult főiskolai egyletek között ez az, mely eddig elé a legnagyobb virágzásnak örvend, és melynek gyakorlati óráit a nagy számu tagok legbuzgóbban látogatnak. Mi is őszintén kivánunk kitartást és jó sikert e derék ifjaknak, kik nem várva felyülről buzditást, önként seregleitek össze a gyorsirászat igen korszerü müvészetének elsajátitása végett.

— **A Luxenburg grófné** jutalmára rendezett előadásról szóló hirdetést ajánljuk olvasóink figyelmébe.

*** **A segédlelkészi vizsgák** e folyó évi május hó 2-án fognak megtartatni, mikorra az egyházkerületi képviselők ismét összegyülnek.

*** **Hamis bankókat** volt alkalmunk ma látni, melyeket a vasuti pénztártól vittek a kapitányi hivatalhoz; csaknem tökéletes utánzásai ezek a valódi egy forintos bankjegyeknek, s e hsonlatosságból következtetve gondolhatjuk, hogy fényképezve vannak; ily uton különben is több bankó hozatott már forgalomba az általunk is emlitett székesfehérvári hirtelengazdagodni akaró fényképész által.

*** **Tolvajlás fényes nappal.** A lopásnak naponként ujbb módozatait halljuk mostanában, s a gazemberek ügyességeit többnyire siker követi. Püspöki István polgártól tegnap a padlásról két sertésnek minden aprólékát ellopták — világos nappal. Itt a merész kisérlet is csudálatos, de, hogy senki nem vette észre sem a háznál, sem az utczán, az még — csudálatosabb.

*** **A sorozásról.** Kiirva volt: az 1-ső korosztályból 502; a 2-ikból 158; a 3 ikból 136; összesen 796. Ehez a hivatalból (kik rendes időben elő nem álltak) állittatott 9; s igy a vizsgált ujonczok összes száma 805. Reklamáczió beadatott 142, ebből felmentetett az 1-ső korosztályból 37, a 2-ikból 39, a 3-ikból 32, összesen 108; visszautasittatott az 1-ső korosztályból 28, a 3-ikból 6, összesen 34. Vizsgálatkor alkalmasnak találtatott az 1-ső korosztályból 97, a 2-ikból 9, a 3-ikból 18, a hivatalból állitottak közül 3, összesen 127. Alkalmatlannak nyilvánittatott az

---

TÁRCZA.

IV. Henrik zárdaszüzei.

— Történeti beszély. —

Irta: Ujkéri.

(Folytatás.)

— Személyem miatt ne aggódjék, kedves Teréz, — szóltam a remegő hölgyet még mindig átkarolva tartván. Tyceus atya most nem ólálkodhatik e kolostor körül, mert Párisba szorult s ott kuttog, mint görény az odujában!... Szóljon édes Teréz, akarja-e szerelmét az életben megosztani. Én kieszközlöm királyomnál, hogy e zárdát elhagyhassa... Igérje meg, hogy követni fog!... Igéri-e ezt édes Teréz?...

— Igérem! — sóhajtá Teréz, s ez igéretét kérelmemre ajkával kellett megpecsételnie, mitől nem is nagyon vonagotózott, mint észre vettem. Elmondta aztán, hogy a fejedelemnő e kolostort a nővérekkel együtt oda szándékozik hagyni, mindaddig távol tartózkodván, mig a tábor e kolostor körül vesztegel, mivel Márs fiaitól nem érzi magát kellő biztosságban.

— Szép-e a fejedelemasszony? — kérdé a király.

— Teréz csodaszépnek mondja s azt is állitja, hogy csak kényszerüségből vette föl a fátyolt; atyja Saint-Aigran gróf erőltette a zárdába menetelre s hozzá tette, hogy alkalmasint ő is oda hagyná ama komor falakat, ha valamely hozzá méltó lovag kelne védelmére és kivüle még vagy négy-öt apácza a szépéből.

— Ah! valami jutott eszembe — szólt nevetve a király — keljünk védelmükre e derék zárdaszüzeknek s szabaditsuk ki őket fogságukból. Legalább Gergely pápa ő szentségének, ki már ugy is elátkozott, ujból törünk egy kis borsot az orra alá.

— Mielőtt elbucsuztam Teréztől, — folytatá Chatillon — megigértem, hogy holnap este ujból fölkeresem s bővebben értekezhetünk a szabaduiásnak módja felől.

— Édes Chatillonom! ön nagyon jól tudja, hogy kell a tábori életet egy-egy liaison által mentül kellemesebbé tenni. Nos, ha jövő este fölkeresi a bájos Terézt, ne feledje neki elmondani, hogy mind ő, mind a többi nővér számithat védelmemre.

Ezzel a király fölkelt s odahagyta a sátrat, hol aztán a tiszti kar még késő éjig üritgette a poharat a kiszabaditandó zárda szüzek egészségére.

II.

Chatillon lovag éji látogatása után való reggel a zárda fejedelemasszonya a gyönyörüen rendezett kertben szivta az illatos leget.

Kedvencze a szép s kissé gömbölyü termetü Teréz, volt társaságában.

— Oly gyönyörü itt e kertben minden — szólt a fejedelemnő; a természet teljes pompájában látható e zöldelő fákon és diszes virágcsoportokon, — és mégis oly nyomasztó e zárt falak közt a lég! Ah Teréz, ha tudnád, mily sokszor ösztönöz ellenállhatlan vágy e kolostort, melyben test és lélek bilincselve van, örökre elhagyni!... De én arra vagyok kárhoztatva, hogy itt sorvadjak el, csak azért, mivel a családi politika kivánta igy!

— Valóban vétek volna — szólt Teréz, — ennyi szépséget észrevétlenül s csodálatlanul e komor falak közt elvirulni hagyni, különösen épen most, midőn arra a legjobb alkalom kinálkozik s talán örökre megbánná kedves testvér, ha e kedvező időpontot, tulzott előitéletesség vagy szigoru lelkiismeretességből fölhasználatlanul szakasztaná el. Annálfogva fogadja el tanácsomat és hagyja el e helyet, mely nem nekünk való, és melyre én borzadály nélkül gondolni sem tudok.

— Oh Terézem, mennyire szeretném ezt tenni! — De nem tehetem.

— Nem teheti? És miért nem? Vajon nincs-e a zárda fejedelemnőjének szabad akarata, azt tenni, a mit jónak vél? Hiszen mi sem tartóztathatja vissza kegyedet, hogy legalább e helyet egy másikkal cserélje föl, hol szabadabban lehet lélekzeni és az élet örömei is élvezhetők.

— És te beszélsz igy? Nem tudod-e, hogy e kolostor oltára előtt tettem fogadást, hogy e világ örömeiről végkép lemondok?

— Igen! csakhogy e fogadást kényszerültségből tette, és e kényszer föloldozza testvéremet tökéletesen ama kötelezettség alól, hogy fogadását megtartsa.

— Még akkor is az erkölcsi érzületet sérteném meg, ha szavaidnak engedve e helyet elhagynám, s az emberek tömegébe vegyülnék, kiket a háboru nyersekké s erkölcstelenekké tett.

— Én azt hiszem, hogy ez esetben az erkölcsi illemérzet ép oly kevéssé van megsértve, mint midőn valamely erényes leány, kinek feje fölött ég a ház, ugy a mint az ágyból kikelt, siet életét megmenteni s habozás nélkül nyujtja kezét az első férfiunak, ki a veszélyből kiszabaditani segiti. Szóval én a legkevesebb visszatetszőt sem látok e falak elhagyásában, annyival kevésbbé, mivel itt mostanában a harczosok garázdaságainak folytonosan ki vagyunk téve, melyeknek mindennap hallhatjuk a legborzasztóbb példáit.

— És hol keressek menedéket? Talán annál az álszenteskedő Tyceusnál?

— Isten mentsen!

— Én pedig senkit sem tudok kivüle, kihez ily körülmények közt fordulhatnék.

— De én ismerek egy férfiut, ki örülni fog, ha kegyednek testvér, ily csekély szolgálatot tehet.

— És ki volna ez a férfiu? — kérdé a fejedelemasszony szép nagy szemeit kétkedőleg függesztve a beszélőre.

— Ki lenne más mint — Henrik király!

— Henrik király?

— Igen. Az ő nagylelküsége világszerte ismeretes, a mellett sokkal lovagiasabb, hogy egy hölgynek, — különösen kit a természet oly dusan ellátott bájaival, óhajtását megtagadhassa. Ehez forduljon kegyed testvér! jelenjen meg szine előtt. Ő bizonynyal fényes példáját adja nagylelküségének s talán sokkal többet teend, mint a mennyit bájos fejedelemnőm tőle kérni fog.

— De vajon illik-e, hogy az én állásomhoz hasonló nő a király lovagiasságához folyamodjék? Nem a leghelytelenebb eszköz-e ez, hogy végczélomhoz eljussak? (Folyt. köv.)

1-ső korosztályból 101, a 2-ból 74, a 3-ikból 42, a hivatalból állítottak közül 5, összesen 222. Felülvizsgálatra küldetett az 1-ső korosztályból 33, a 2-ikból 10, a 3-ikból, 10, összesen 53; ebből törlendőnek itéltetett, az 1-ső korosztályból 6, a 2-ikból 5, a 3-ikból 3, összesen 14. Küldetett, a katonai kórházba megfigyelés végett 1, börtönbe, mint elitélt rab 1. Idegenek besoroztattak az 1-ső korosztályból 13, a 2-ikból 5, a 3-ikból 3, összesen 19.

Országgyülési értesitő.

(Márczius 8.)

Elnök: Somsich Pál; a ministerek közül jelen: — Andrássy, Bedekovics, Eötvös, Gorove, Horváth, Lónyay.

Jelenti elnök, hogy Grujesku Lázár sz. györgyi képviselőt elragadta a halál, mielőtt még a benne helyzett bizalomnak megfelelhetett volna. A ház ez alkalomból megbizza az elnököt, hogy mind a Grujesku; mind a Kuk halála által megürült képviselői állás betöltésére hivja fel az illető választó kerületeket.

Ivacskovics György Temes megyéhez kebelezett Detta mezővárosa 32 földmives lakosainak kérvényét nyujtja be melyben a földadó tulterheltetésök ellen orvoslásért folyamodnak.

Szlávy József a pozsonyi orthodox izraeliták kérvényét nyujtja be, melyben ragaszkodásukat fejezik ki a „Hitőr“ czimü egylet elveihez.

Henszlmann Imre interpellatiót intéz a belügyministerhez, melyben felemlitvén a m. é. mart. 15. kiadott belügyministeri rendeletet, mely megengedi a gyószerészeknek, hogy minden vény után 20%-ot szedhetnek, — kérdi: Szándékozik-e ezen igazságtalan, főleg, az egyébkép is szenvedőre nehezkedő tetemes adót még f. é. mart. 15-én tul is fentartani?

Közöltetni fog a ministerrel.

Dobsa Lajos a makói orthodox zsidók részéről emlékiratot nyujt be.

Miletics Szvetozár a következő interpellatiot intézi a miniszterelnök és a pénzügyministerhez.

Igaz-e, hogy a magyar kormány a Bocca di cattarói elégületlenség lecsilapitása alkalmával tett költséget közösnek elismerte, — vagy hogy olyannak elismerni szándékozik, s ha igen, mely törvényes alapon s mily politikai indokokból tette azt vagy szándékozik tenni?

Andrássy Gy. ministerelnök röviden kijelenti, hogy a kérdéses ügy iránt sem tárgyalás de még eszmecsere sem folyt a két ministerium közt.

Miletics Szvetozár kész elhinni és meg van elégedve. De ebből ugymond, az következik, hogy vagy a bécsi lapoknak, vagy az osztr. belügyi ministernek nincs igaza. (Derültség.)

A ház a napirendre tér. Tárgya a honvédelmi ministerium költségvetésének tárgyalása, — melynek meghallgatására a honvédtisztek nagy számmal jelentek meg a főrendiek karzatán.

Bittó előadó e ministerium költségvetésére a rendes szükségletben 4.322,400 frtot a rendkivüliben 205.000 forintot ajánl meg-zavaztatni.

Andrássy Gy. ministerelnök egy kérést erjeszt elő, mielőtt a ház a tárgyalásba belebocsátkoznék. A m. évben 7 milliót szavazott meg a ház honvédelmi czélokra, de mikor beterjesztette a 70-re szóló budgetet még nem mutathatta ki, hogy mennyi utalványoztatott. Most azonban biztos lévén már arról; hogy egy milió fennmaradt, azon kérése van, hogy ez összeg a rendkivüli számlára vétessék fel. Kéri ez elöterjesztését a pénzügyi bizottsághoz utasitani; (Helyeslés.) Egyszersmind kéri a házat, hogy engedje meg Kerkápolyi államtitkárnak, hogy ez adhassa elő a kivánt részletes felvilágositásokat.

Tisza Kálmán a tárgyalási rendhez szól. Ivánka és társai a honvédek s ezek özvegyei nyugdijazása iránt adtak be hat. javaslatot, — melyre nézve a ház kimondta, hogy a honvédelmi költségvetéssel fogja együtt tárgyalni. Kéri tehát a hat. javaslatot felolvasni, — hogy ez tárgyaltathassék.

Andrássy Gy. ezt ellenzi, mert ez a nyugdijakra tartozik. Hosszabb vita után a kérdés szavazással döntetett el. A többség kimondta, — hogy ez ügyet nem kivánja itt tárgyaltatni, mire az általános vitát megnyitja Várady Gábor.

Várady G. a honvédministerium költségvetését elfogadja ugyan a részletes vita alapjául, hanem némely dolgokat kénytelen felhozni. A Ludoviceumra nézve a kormány több interpellatio daczára sem tett semmit s a törvény kivánalmának elég nem tétetett, mig Budán nagyszerü katonai kórház épitése foganatosittatik. Felhivja a ministeriumot, hogy Ludoviceumból mielőbb katonai akadémiát csináljon, mert egy hadsereg sem lehet elég erős, mely a szakképzettségnek s általános értelmiségnek meg nem felel, s a magyar ifjuság csak a Ludoviceumban találhat nemzeti katonai képzőintézetre.

A m. k. testőrségre a költségvetésben semmi sincs fölvéve; kérdi, hol vannak annak költségei följegyezve; a testőrség nem az udvar fényeért, — hanem azért van, hogy tagjai főbb tisztekké képeztessenek.

A honvédhadseregnek egyetlen tábornoka van, pedig oly sok érdemes honvéd tábornok volt 1849-ben, mint Gáspár, Klapka és mások, kik nagyszerü csatákat nyertek s hadi tudományukat fényesen bebizonyitották (a nevezett tábornokokat a ház lelkesen megéljenzi) s még sem neveztettek ki most tábornokokká; csak ezredesranggal vannak a kerületekben; s a tiszántuli kerületnek maig sincs parancsnoka.

Technikai honvédcsapatok maig sincsenek alkotva, nincs honvédtüzérség, szekerészet és genie osztály; pedig ezek nélkül nincs magyar hadsereg. A magyar hadsereg nem lehet pária a közös hadsereg mellett, melyhez ne lehessen azon remény kötve, hogy szükség esetében saját erejével is képes megvédni a hont és trónt. Azért is kéri, hogy a honvédhadsereg mielőbb a megkivántató állapotba hozassék.

Ivánka határozati javaslatát illetőleg: azt hiszi, hogy efelől az egész házban egy nézet uralkodik; nincs senki, ki el ne ismerné, hogy az 1848/9-ki honvédek hálás elismerésre méltók; az erkölcsi elismerésben részesülnek nemcsak a nemzet szivében, hanem a történelem részéről is; ezen elismerés később bizonyosan törvényben is ki lesz fejezve. Hanem az anyagi elismerés nem késhetik; ez által a nem magyar nemzetiségen sérelem nem ejtetik, mert ilyenek is vitézül harczoltak a magyar honvédseregben, s az anyagi elismerés mellőzése a nem magyar nemzetiségüeknek leginkább kárára lenne. Váltsa be a nemzet igéretét! (Szónok hosszan tartó viharos éljenekkel üdvözöltetik.)

Eszterházy Pál gr. szépen indokolja az 484%-ki honvédek nyugdijazása szükségét; — folytatassuk — ugymond — a király által meginditott nagy müvet. Ivánka I. A védtörvény nincs végrehajtva, a tisztek kinevezésénél politikai nézet az irányadó; az ügyeket vivó honvédelmi államtitkár jó, becsületes ember, de a hadügyhöz semmit sem ért. Ha a közös sereg rokkantjait nyugdijazzuk, hogy ne tennők azt a honvédekkel, kik Magyarországért harczoltak?! gr. Andrássy Gy. A ludoviceum ügyében mi sok nehézséggel jár, eredményes eljárást remél. Tavaszig 110.000 honvéd lesz felszerelve, s betanitva; a müszaki csapatok iránt a törvény sem intézkedik; országos alapból nem segélyezhetők azok, kik ő felsége csapatai ellen küzdöttek. Clementisz G. a ministerelnököt czáfolja. A vita holnap folytatatik.

Fővárosi értesitő.

— Az orsz. pénzügyi bizottmány a dunaparton épitendő uj házakra nézve 20 évi adómentességet javasol.

— Királyi Pál folyó hó 7-én az országházban a jobboldal tagjaitól a gr. Batthyányi emlékre 500 ftot gyüjtött, s azt a „Pesti Napló“-nak átadta.

*** A király megengedé, hogy gróf Andrássy Gyula magy. kir. ministerelnök a görög király Megváltó rend nagy keresztjét elfogadhassa és viselhesse.

** Wagner Richard „Tannhäuser“-e hihetőleg a nemzeti szinpadon is meg fog jelenni még ez évben.

Belföld.

*** Zomborváros polgármestere és országgyülési képviselője Konyovics Antal mult hó 22-én Nizzában elhunyt.

*** Az Aradon tartandó természetvizsgálók nagy gyülésének elnökéül József főherczeget már felkérték, de azt a herczeg el nem fogadá, mivel — mint mondá — a hazáért való más téren müködése nagyon igénybe veszi idejét.

*** Magyarországon és Erdélyben a keleti marhavész — mint a kereskedelmi ügyér jelenti — folyó évi február hó második felében beérkezett hivatalos jelentések szerint, nem fordult elő.

Külföld.

Aromai zsinat világra szóló drámája a bonyolulás legérdekesebb stadiumán áll.

A szereplő egyének a franczináknál három részre oszolvák. Egyik töredék a szabadelvüséget, a másik a hegymögiséget, a harmadik pedig a Tiers pártot képviseli. —

Az angol atyák közt hasonló osztályzat észlelhető, mint szintén az irhonianknál.

Mióta az egyház schemája a püspökök kezébe jutott, ezek is meggyőződtek afelől, hogy az egész zsinat csak azért rendeztetett, hogy a pápa hatalma nagyobb terjet nyerhessen és a jezsuitarend erősbülhessen. Minden irányzatnak e rejtegetett eszme a kiindulási pontja.

A püspököknek a circusban a kovácsok szerepe van kiosztva. Ők hivatvák arra, hogy ama !ánczokat kovácsolják, melyekkel először is a világi hatalmakat s aztán magokat a kovácsolókat az egész clerussal egyetemben farkasguzsba szoritani kitüzött s elmulaszthatlan törekvés.

És a jó püspök urak már kezdik is érezni amaz ördöngös elixirium büzét, melyet a jezsuita atyák kotyvasztgatnak, lelki italul a clerus épülésére, s keserü és nyommasztó érzés zsibbasztja idegeinket.

Érzik, hogy ki vannak játszva, s oly hurokra kerülnek, melyből nagyon nehéz a szabadulás.

Fölhivták őket Rómába, anélkül hogy őket a zsinat czélzata felől eleve értesitették s a tárgyalandó ügyek tudomásukra jutott volna. Jellemző e tekintetben egy német püspöknek kifakadása az egyház schemája fölött: „E schema megérdemelné, hogy a pokol tüzébe vettetnék!“ A luddá tett püspök urak most boldognak tartják ama collegáikat, kiknek oly jó orruk volt, — hogy a rosz szagot előre megérezve, tanácsosabbnak látták az örök város kapuit át nem lépni s szépecskén otthon maradtak. Nem lehet csodálkozni, ha ily körülmények közt a zsinat elhanyagolásának hire, — viváttal fogadtatott a Bécsben időző főpapok által.

A jezsuita atyák tagadhatlan, hogy kissé megszeppentek, midőn egyszerre két világi nagyhatalomtól kaptak megintést, de azért most nem igen szeretnék elkezdett müvüket bevégzetlenül hagyni. A mellett e halogatás nagyon sok pénzbe kerülne, mely a péterfilléres ládát rettenetesen igénybe venné, mert mint már egyizben emlitettük, mintegy 300 oly püspök van Rómában, akiknek tarisznyájukat otthon nem látták el a hivek annyira utravalóval, — hogy Rómában megélhessenek, s mivel ezek levegővel s a csalhatlanság eszméjével egyedül jól nem laknak, mi természetesebb, mint az, hogy a péterfillérek halmazából minden isten adta nap 10 ezer franknyi összeget kell köztük kiosztogatni, nehogy idő előtt fölmondják a barátságot s a liberalis töredékhez csatlakozzanak. Ezt pedig teljességgel nem akarja a Curia.

Az ujonan megváltoztatott ügyrend, mely e napokban lesz kihirdetve, kissé bővebb világot vetend a curia irányzataira. Egyelőre a kisebbség megtörése, nyakára hágása a főszándéklat.

A franczia körökben most az ugynevezett „Moniteur universel“ lap nem csekély sensatiót keltett. E közlönyben a zsinat állapotáról kimeritő rajz van adva, melyet egy franczia tudós vázol a püspökök adatai nyomán. E vázlatot leghitelesebbnek tartják azok között, — melyek addig a zsinatra vonatkozólag napfényre kerültek. Nem lesz érdek nélkül e rajzból a következő sorok idézése.

„A tridenti zsinat maga állapitá meg ügyrendét, mig a jelen zsinatnál ez ép ellenkezőleg történt. Mindent a pápa rendezett el előre s ugy terjeszté azt az atyaságok elé; még a titkárok és szavazatszedők is eleve kineveztettek a zsinat alkalmára. A püspökök részére semmi kezdeményezés nem maradt fönn; a javaslati bizottmány a legdühösebb csalhatlanok seregéből volt kiválogatva, nagy részben a Curia tagjaiból; mig a döntőszavazat a pápának hagyatott fenn. Az inditványtevőknek nem engedtetik meg, hogy inditványaikat indokolják s megtámadtatás esetében azokat védelmezhessék érveikkel, ugy hogy a püspököknek inditványozási szabadsága teljesen illusoriussá vált. A római lista szerint alkotott négy bizotttmány ama kevés tagból álló szemenszedett egyénekből alakult, kiket a Curia kiválogatott, — hogy a döntő ügyeket vezessék; 700 püspök azonban teljesen ki van zárva, az ügyek vezetéséből, ezek közt a német praelatusok, és mindazok, kik a csalhatatlanság eszméjének nem hódoló, térdhajtó szolgái. A pápa egyenes akaratából a püspökök gyülésein a tagok akép állitvák össze, hogy legalább egyharmaduk egy szót sem értett. Igy például Pietro bibornok őszintén bevallotta, hogy ő még eddig egyetlenegy beszédet sem értett tökéletesen, mig egy másik bibornok ugy nyilatkozott, hogy az eddig tartott beszédekből negyven szó sem juthatott el az ő füléig. Beható tárgyalás, eszmecserék, megjegyzések és ellenmegjegyzések felől szó sincs.

Már két évvel ezelőtt rettenetesen készültek a zsinat megnyitására s szorgalmasan gyüjtögették az arra vonatkozó anyagokat; de ez anyagok csak töredékekben közöltetnek a püspökökkel, s igy ezek a részletekről teljes átnézéssel nem birhatnak. Minthogy e szerint a 700 püspök kellőleg nem tájékozhatja magát előre, a zsinatban a siketnémák szerepét játszák, holott a zsinatnak érdekében állana minden szót meglatolni, mielőtt az anathemákat a világra kiszórnák.“

Legujabb.

— Páris, mart. 8. A franczia kormány Rómába hivatalosan azon kivánalmat intézte, hogy egy franczia külön-követnek küldése és bebocsátása engedtessék meg, legalább az olyan tárgyalásokra, melyek a schema által fölvetett kérdések következtében a politika terét érintik. — Antonelli bibornok egyszerüen tudomásul vevé ezen felszólitást, és megigérte, hogy a dolog megfontolása után válaszolni fog.

A „Monde“ egy 7-ről kelt római táviratot közöl, mely szerint a pápa elrendelte, hogy a csalhatatlanság kimondása iránti schema hétfőn kiosztassék; az ide vonatkozó észrevételek mart. 17-ig adhatók be.

— Berlin, mart. 8. A szövetséggyülés elfogadta Twestennek azon inditványát, hogy a kamara tagjai a szövetségi államokban — hivatásuk gyakorlása közben tett nyilatkozatukért — nem vonathatnak felelősségre.

Közgazdászat.

Debreczen, mart. 8-án közép ár: 1 mérő buza 4 ft, kétszeres 3 ft 40 kr, rozs 2 ft 55 kr, árpa 2 ft 20 kr, zab 1 ft 85 kr, tengeri 2 ft 90 kr, köles 2 ft 80 kr, kása 5 ft, 1 zsák burgonya 1 ft 80 kr, 1 m. szalonna 26; 27, 28 ft, 1 m. háj 30, 31, 32 ft.

A baromvásár igen csekély volt, ló valamint szarvas marha is kevés adatott el.

Bécsi tőzsde, mart. 9. Cs. arany 5.82. ezüst 121.—

Felelős szerk. s kiadótulajd. **Oláh Károly.**

HIRDETÉSEK.

Több oldalróli közkivánatra
holnap Csütörtökön
Luxenbourg grófné által
a rendes előadási órákban
saját mesterének törzsnélküli feje
fog a t. cz. közönségnek bemutattatni,
mely törzsnélküli fej reflectál, társalog, szivarozik és eszik.
Ezen rendkivüli érdekes optikai előadásra, mely csak ezen napon látható, számos látogatást kér
a jutalmazandó
Luxenbourg grófné.
93. 1—0
Nézőhely: a „Fehér ló“-szálloda termében.

30,000
jó állapotban levő
ócska zsindely!!
eladó
Czegládutczán a 98. sz. háznál.
Értekezhetni ugyanott. 89. 2—3

Eladó ház.
Széchenyi-utczában 1770. szám alatti
emeletes kőház
külső földjével együtt szabad kézből eladó.
Értekezhetni iránta ügyvéd **Barcsay István** urral czegládutcza 17. sz.
88. 3—4

Eladó birtokok.
A czegléd-utczai 2581. sz. a. ház ondódi földjével, az Ebesen 9¾ nyilas tanyaföld gazdasági épületekkel, cserepes góréval, végre 6 hold majorsági föld, melyből 5 hold luczernával van bevetve, örök áron kedvező feltételek mellett eladó. Értekezhetni a fent irott háznál. 84. 3—3

Árverési hirdetmény.
A néhai Szakál Péter hagyatékához tartozó, s a kishegyesi 41. sz. telekjegyzőkönyvben irt 4 nyilas tanyaföld a tek. törvényszék f. évi 615. p. sz. a. végzése folytán, e f. 1870. márczius 17-én d. e. 10 órakor a hely szinén nyilvános árverézen el fog adatni. A feltételek alulirottnál addig is megtekinthetők.
Kelt Debreczben, márcz. 2. 1870.
Balkányi Sz. Lajos,
törv.széki tanácsos.
87. 3—3

POPP J. G.
gyakorló fogorvos urnak
Bécsben, Stadt, Bognergasse, Nro 2.

Tekintetes ur! Bécs, decz. 1. 1869.

Örömmel elismerem ezennel, hogy Ön ugy orvosi segélye, valamint valóban jeles és használatos ***Anatherin-Szájvizének*** alkalmazása által, alig 5 heti kezelés után oly gonosz bajból szabaditott meg, melyben már 2 év óta szenvedtem.

Betegségem a ***foghus*** alatti ***fogköképződésből*** állott, alkalmaztam ellene minden képzelhető szert, anélkül, hogy legkisebb javulást tapasztaltam volna, s midőn ezirán orvosi segélyt vevék igénybe, ettől mint sülybeteg, a legkisebb eredmény nélkül kezeltetém.

Végre mint utolsó szert, megkiserlém ***Önnek Anatherin-Szájvizét*** és annak üdvös hatását valóban kitünőnek nevezhetem. — Miután t. Uraságod a ***fogkőt*** eltavolitotta, „Önnek Anatherin-Szájvizét vevém használatba, s a ***foghus***, mely fogaim kétharmadrészét ellepé, azelőtt a leggyengébb érintésnél erősen vérzett, vörös és dagadt vala, ismét visszacyeré előbbi egészséges szinét és ruganyosságát.“

E soroknak az a czéljok, hogy t. Uraságodnak ismételve kifejezhessem legszivélyesebb köszönetemet, s hogy jeles ***Anatherin-Szájvizét*** egyuttal ajánlhassam a szenvedő emberiségnek. 9. 1—3

Őszinte tisztelettel ***Döbel Mária.***

Debreczenben: ***Szepessy Antal*** norimbergi s diszáru kereskedésében, ***Borsos*** és ***Rothschnek*** gyógyszer.ban, ***Csanak József*** füszkerkereskedésében, Nagyváradon: Janky Antal, Huzella A., Knorr uraknál, N.-Károlyban: Jekenik gysz., Nyiregyházán: Reich és Pavlovics uraknal, Bőezörményben: Kányi M., N.-Bányán: Papp S. gysz., Szinyérváralján: Gerber gysz, Somlyón: Ruszka I. és Társa, Tokajban: Kröczer A., S.-A.-Ujhelyben: Reichard Testvérek és Deutsch János, Török-Sz.-Miklóson: Mikó M., Szolnokon. Haraszky A., Kecskeméten: Machleip gyógyszertárában.

Ércz-koporsók.
Van szerencsém a t. cz. közönséget tisztelettel értesiteni, miszerint nálam
nagy választékban,
mindenféle nagyságu,
szép diszitéssel ellátott
többféle szinezetü
ércz-koporsók
jutányos árban kaphatók Csapóutczu 329. sz. a.
Kardos István,
92. 1—4 asztalos.

Meghivas
a debreczeni „ISTVÁN“ gőzmalom-társulatnak az alapszabályok 23-ik §. értelmében f. évi márczius 13-án d. e. 10 órakor a helyb. polg. kaszinó nagytermében (czegládutcza takarékpénztár háza) tartandó
tisztujitó közgyülésére
a részvényesek tisztelettel meghivatnak.
A közgyülés tárgyai:
1. A Választmányi jelentés az 1869. évi okt. 31-én tartott közgyülés óta történtekről.
2. A társulat pereinek állása.
3. Műtani vezető jelentése.
4. Igazgatói jelentés az 1869. év másodfeléről.
5. Az 1869. évi osztalék mennyiségének és kiosztási idejének meghatározása.
6. Csanak József részvényes tag beadványa.
7. A beadandott szavazati ivek összeszámitása által társulati elnök és választmányi tag választása.
Kelt Debreczenben, az „István“ gőzmalom-társulat képviselő választmányának f. évi febr. 16-án tartott üléséből.
Komlóssy Imre, elnök.
80. 3—3 ***Vincze Viktor,*** jegyző.

Geréby és Hannig
20. 3— ajánlja
ANGOLNA,
tengeri rák, olajbogyó, halikra, tőkehal, orosz-ajok, szemeria, angol és verseczi mustárokat, groji, ementhali, strahia és gorgontola-sajtokat, jóminőségben jutányos árért.

Debreczen, 1870. Nyomatott a város könyvnyomdájában.